

med at udtale sin ganske vist stærke Misbilligelse af . . . (Stemmer: Ikke stærke Misbilligelse!) . . . Nej, det var det ikke en Gang. Jeg beklager, at jeg af Hensyn til den højtærede Formand ikke har taget mine Citater frem, men maa nøjes med at referere efter Hukommelsen. Altsaa, Ministeren udtalte blot sin stærke Beklagelse. Naar man nu sammenligner Afgørelsen i Birkedommer Sylow-Sagen og Afgørelsen i Dr. Muus-Affæren, faar man et stærkt Indtryk af, at Ministeren ikke er konsekvent, at Ministeren, som jeg sagde før, har følt ved Afgørelsen af Dr. Muus-Affæren, at hans Afgørelse i Sylow-Sagen trængte til at stilles overfor en anden, saa at det ene kunde raade Bod paa det andet, at den ene daarlige Handling overfor Birkedommer Sylow avlede den anden daarlige Handling, idet Ministeren maatte sige som saa: For en Gangs Skyld skal jeg vise, at jeg alligevel tør sætte en Embedsmand Stolen for Døren og ikke er bange for at afskedige en Embedsmand, naar han har forset sig. Nu ved jeg meget godt, at den højtærede Justitsminister ikke kunde afskedige Birkedommer Sylow — skønt det er jeg i Øjeblikket ikke helt klar over, det kunde Ministeren dog maaske. I hvert Fald kunde Ministeren have sat denne Mand paa Anklagebænken, og det var det, Befolkningen ventede, at Ministeren havde gjort i Anledning af Birkedommer Sylaws Optræden efter de Udtalelser, Ministeren selv var fremkommen med. Jeg synes, at det er nyttigt at stille de to Embedsmænd op mod hinanden og afveje deres Forseelser overfor hinanden for derved at kaste Lys over Berettigelsen eller Uberettigelsen af Ministerens Optræden overfor Dr. Muus.

Birkedommer Sylow var for øvrigt en gammel Kending her i Salen. Vi vide, at han havde været beskyldt tidligere her i Tinget for graverende Misbrug af sin Myndighed. Jeg skal blot erindre om, hvorledes han som Kommissionsdommer pinte Arrestanter, lod skære Knapperne af deres Bukser, saa at de maatte gaa og holde i dem, hvilket skal være en ulidelig Pine. Jeg har ikke selv prøvet det og kan selvfølgelig ikke af Erfaring bedømme det, men af Folk, der kende det, forsikres det, at det skal være en ulidelig Tilstand. Vi vide ligeledes, hvorledes samme Dommer har sagt til en Arrestant . . .

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Alt dette hører ind under den følgende Forespørgsel.

Jessen: Jeg kan kun delvis indrømme den ærede Formand dette, idet jeg til Belysning af Dr. Muus' Forseelse maa jævnføre den med andre Embedsmands-foerseelser, hvor Justitsministeren ligeledes har truffet en Afgørelse.

Første Viceformand (*J. C. Christensen*): Jeg afskærer heller ikke det ærede Medlem fra at anstille Sammenligning, men naar det ærede Medlem saa stærkt kommer ind paa Spørgsmaalet om Birkedommer Sylow, henviser jeg til, at det ærede Medlem sammen med sine Partifæller har ment, at denne Sag skulde gøres til Genstand for en særlig Forespørgsel, og saa bør han rette sig efter den Anvisning, han paa denne Maade selv har givet.

Jessen: Den Sag vil ganske vist blive gjort til Genstand for en særlig Forespørgsel, og jeg skal selvfølgelig rette mig efter den højtærede Formands Henstilling og ikke komme dybere ind paa Birkedommer Sylaws Forseelser. For Resten ere de sikkert ogsaa ærede Medlemmer saa bekendte, at jeg ikke behøver ved denne Lejlighed at gaa saa dybt ind paa dem, som jeg gerne vilde.

Men altsaa, der foreligger det, at den højtærede Minister overfor en Embedsmand som Birkedommer Sylow nøjes med at udtale en stærk Beklagelse, medens han overfor Dr. Muus, som, efter hvad der hidtil foreligger, kun har gjort sig skyldig i en mindre graverende Forseelse — jeg kan efter de foreliggende Oplysninger ikke se, at der kan være Tale om mere end en Uagtsomhed eller deslige —, straks iværksætter en Afskedigelse. Jeg finder, at det er inkonsekvent, og det synes jeg, at vi i Rigsdagen bør kræve den højtærede Minister til Regnskab for, og vi have Lov til at sige, at vi ikke kunne finde, at den højtærede Ministers Oplysninger ere saa fyldestgørende, at vi kunne akkviescere ved den Afgørelse, som den højtærede Minister har truffet. Jeg gentager, at vi nu ønske nye Oplysninger i denne Sag. Vi maa ønske, at der bliver givet Rigsdagen Lejlighed til at gøre sig bekendt med, om alt, som skulde være kommet frem under denne Sag, er kommet frem. Rigsdagen maa være berettiget til at stille et saadant Forlangende. Naar Ministeren ønsker at give os Oplysninger om Sagen, og vi synes, at disse Oplysninger ikke ere helt fyldestgørende, maa vi have Ret til at forlange bedre Oplysninger. Jeg forbeholder mig senere eventuelt at udforme